

som der maa Tid til, og et Arbejde, der maaske heller ikke fuldt kan gøres, før Forarbejderne til Finansloven og Statsregnskabet er gjort, og man derigennem ser, hvorledes den finansielle Stilling i Virkeligheden er. Derfor var Meningen med Beslutningen ogsaa den: Nu giver vi det høje Ministerium denne Sommer; vi giver det godt 5 Månedes Tid til at gøre dette Arbejde i, men saa venter vi ogsaa at se nogle Resultater deraf, naar vi atter træder sammen.

Saadan var Beslutningen ment; det var saa langt fra at være en Kompliment til Regeringen for, hvad den hidtil havde gjort, og skønne Forhaabninger om, hvad den fremdeles vilde gøre, at det var en om end i mild Form holdt, indirekte Bebrejdelse imod Regeringen, fordi den hidtil intet havde gjort og intet forberedt af betydningsfuldt i denne Retning, og et Paalæg til den om nu i den kommende Tid at gøre det . . . (*Statsministeren* [Stauning]: Ja, men De stemte jo imod Beslutningen!). Ja, og Statsministeren og hans Parti stemte for den, men den højtærede Minister ved jo nok, hvorledes jeg som mit Partis Ordfører motiverede den Beslutning, og hvad mit Parti lagde i den, ligesom den højtærede Minister ogsaa nok fra det konservative Folkepartis Motivering kender, hvad dette Parti lagde i Beslutningen. Og dertil kommer, at selve Beslutningens Ordlyd, saaledes som jeg har paavist det, er saa ganske utvetydigt, at ingen kan tage fejl deraf.

Naar vi stiller dette Krav, at Udgifterne skal bringes væsentligt ned, for at Skatter og Takster ligeledes kan komme væsentligt ned, er det naturligvis under det Forbehold, at Balancen skal og maa holdes. Jeg tror, den ærede socialdemokratiske Ordfører kan spare sig alle sine Spekulationer om, at vi skulde være paa Vej til lignende skumle Planer overfor den nuværende Regering, som han mente, Oppositionen i sin Tid havde overfor Ministeriet Estrup, nemlig at ville tvinge det bort ved at tømme Statskassen. Nej, det er aldeles ikke Tilfældet. Vi mener nu imidlertid, at Balancen er vor, at det er os, som da var Flertal, der har skaffet Balance, og ikke den højtærede Regering, hvis Rolle kun har været den at vanskeliggøre det at holde Balancen. Det er ogsaa med en vis Undren, at jeg stadig hører den megen Talen om, at det er „lykkedes Regeringen at skabe Balance“, skønt dog Forholdet er dette — hvad aldrig er blevet modsagt og aldrig kan modsiges —, at naar den nuværende højtærede Finansminister var i Stand til i Oktober

Maaned 1924 at forelægge et Finanslovsforslag med Balance paa Driftsbudgettet, og naar han fremdeles har kunnet holde denne Balance, saa kan det fornuftigvis ikke være paa noget som helst andet Grundlag end det, der er skabt af den foregaaende Regering. Thi denne Regering har intet nyt Grundlag skabt og har ikke forbedret dette Grundlag, men har forværret det, først med 5 Mill. Kr., senere med 10 Mill. Kr. til Konjunkturtillæget, og for Resten ogsaa paa andre Maader. Derfor er det saa fuldkommen ubestrideligt og for øvrigt ogsaa ubestridt, at dette Resultat af den nuværende Regerings Virksomhed, det første Resultat, det byggede og kunde kun bygge paa det finansielle System, som den foregaaende Regering havde skabt.

Snarere end at Regeringen kan lykønske sig til at have skabt Balance, synes jeg, at Regeringen kan lykønske sig til, at den finansielle Grundvold, der var lagt, ikke af den, men af dens Forgængere, laa saafast, at det trods betydelig Foringelse dog er lykkedes den højtærede Minister at redde 1 Mill. Kr. i Overskud paa Driftsbudgettet. Det kan man nok lykønske den højtærede Minister til, at Grundlaget har været saafast og saa godt, at det har kunnet holde til de forskellige Foringelser, det har lidt gennem den nuværende Regerings Arbejde.

Den højtærede Finansminister erkender jo selv, at denne ene Million er for lidt til Tillægsbevillingsloven, og sætter saa sin Lid til en Forlængelse af Luksustoldloven. Denne Forlængelse vil han sikkert opnaa, og derigennem vil der jo blive nogen Dækning, men om denne Dækning bliver tilstrækkelig, ved jeg ikke. Der er nemlig et Punkt — der er flere, men der er navnlig eet Punkt, hvor den højtærede Ministers Finansoverslag er meget svagt, og det er Statsbanerne. Statsbanerne havde paa det sidst aflagte Statsregnskab for 1925—26 et Underskud paa 29 156 000 Kr. Dette Underskud opsluger ikke alene den budgetterede Normalforrentning, men opsluger ogsaa den normale Afskrivning, saaledes at der ingenting bliver hverken til Afskrivning eller Forrentning, og endda godt 300 000 Kr.'s Underskud. Skønt dette er blevet Resultatet af Statsbanernes Regnskab for 1925—26, opstillede alligevel den højtærede Regering paa Finansloven for 1926—27 et Underskud paa kun 12,6 Mill. Kr. Derved var altsaa forudsat, at der vilde blive en Fremgang paa Statsbanerne paa ca. 17 Mill. Kr. i Aaret 1926—27. Jeg mente den Gang og mener endnu, at det var fuldstændig uden Grund,